

האיש בחלום

פגשתי איש בחלום.
שאל לשמי.
אמרתי לא כדאי. לא חשוב.
שאל למה.
אמרתי ככה,
ממילא אני לא מכאן...
מה זה משנה, אמר,
גם אני לא מכאן,
גם מי שמכאן לא מכאן...
אז בכל זאת מה שמך,
הפגיע.

אמרתי באמת עזב,
חבל על הזמן.
הרי ידוע, ענה לי,
שבחלומות אין זמן...
ופתע חיד אלי במאור פנים
חידך של מישוהו אחר –
שם תמיד חשוב, הצהיר,
כמו מסמר על קיר שבכל עת
אפשר לתלות עליו משהו,
אם צריך, זאת אומרת,
אחרת יש רק קיר חלק,
לך טפס על קיר חלק...
דומני שאמר טבולה רזה,
ושוב חזר ושאל,
נו, אז מה שמך הגידי כבר...
שתקתי. כלומר חלמתי ששתקתי
ואפשר שבאמת השכתי דבר
אך אל נכון לא אדע.
אני, נדב לי פתאם, שמי שאול.
בטח, חשבתי, שאול ורק שאול,
הכל שאול, אין נתון.
או-אז נזכרתי. פעם הכרתי
אחד שאול, אמרתי.
הוא היה דוקא נחמד –

האיש בחלום.

בכל אחרת

ככה זה אהובתי,
אתה לואט באזני
ושם כפי בכפה,
כשאת אתי
גם הגלות לי כביתי,
געגועי כר למראשותי
כשאת אתי –
ככה זה,
אתה אומר פתאם,
ימים רבים חלפו מאז –
ואני מדמה לראות
מסכים על מסכים עולים
ונמחקים, ככמחשב.
קולך שקט ומלחשש,
ככה זה אהובתי,
הכל הולך והכל בא,
ואף אנו חזרנו
לנקדת המוצא:
אני ואת.
ילדים ידידים, כלם
הלכו או נסעו או נשאו
אי אן, כלם אי שם,
רק את ואני כאן,
ואם אין אנו לנו, מי לנו?
לכן בואי ונאחז בזה הרגע
משני קצותיו –
כבאיזו מפת שלחן –
נחזיק בו חזק-חזק
שלא יברח,
ונמתח.

ככה זה אהובתי,
אתה לואט באזני
ושם כפי בכפה.
נפשי בכפי אשר בכפה
מפרפרת כמו צפור קטנה,
ולבי כתמיד, יוצא אליך –

אני מבטת בה, אהובי,
בפניך שהשנים חרצו בן.
בעיניך שכל האור שראו
נשמר עמק בתוכן עדין
ואולי ישביח עם הזמן
כיון, גחלי חם וחום
באישוניך –

ואני מבטת בה, וזוכרת
איך באיזו בכל אחרת
על גדות איזושהו נהר –
שאיננו כבר –
ישכנו ושרנו משירי ציון.
לא את כנורותינו,
רק את כל בגדינו
על ערכים תלינו –
ולא בכינו.